

POHOD MLADIH PLANINCEV NA LUBNIK

Sobota, 12. 1. 2019 - dan, ki bi ga bilo, kot bi rekla moja babica, » smrtni greh » preživeti ob pospravljanju, gledanju televizije in igranju na računalnik. Hoja, sveži zrak, nova poznanstva, prijateljstva, hribi, gozd, dobrote iz nahrbtnikov, drobne nagajivosti, razgled in občutek zadovoljstva na vrhu so nekaj tako veličastnega, da se jih z besedami ne da opisati. To moraš preprosto doživeti in občutiti.

52 mladih planincev iz vseh treh kočevskih osnovnih šol (z naše šole 15 mlajših in 7 starejših) se je z vodniki in mentorji zbralo ob osmi uri na avtobusni postaji v Kočevju in pred šolo v Stari Cerkvi. Bilo nas je toliko, da je bil avtobus premajhen in mu je moral pomagati še kombi. Vožnja je bila prijetna, saj se v letošnjem letu še nismo videli in je bilo ogromno tem za prijeten klepet. Že med vožnjo smo občudovali zasnežene vrhove gora in poiskali kočjo na vrhu hriba, ki je bil naš cilj. Po prihodu v Škofjo Loko smo pomalicali, nato pa v urejeni koloni prečkali mesto. Nad gradom so planinci starejše skupine pospešili korak, mlajši pa smo malo počasneje krenili po strmi in kamniti poti. Imeli smo veliko srečo, da so bila tla ravno prav pomrznjena, zato ni bilo nikjer blata in nikjer ni drselo. Med hojo smo opazovali reko Soro, stare mestne hiše z bogatimi fasadami, grad z ohranjenim obzidjem, zanimiva drevesa, množico jelk, delavce pri spravlilu lesa in še in še. Srečevali smo številne pohodnike in vsi so bili navdušeni nad našo vztrajnostjo. Po triurni hoji v strmino smo tudi najmlajši dosegli cilj - kočjo na Lubniku na 1025 metrih višine. Nihče več ni bil utrujen, vse je prevzel občutek sreče in zadovoljstva ob pogledu v dolino in na oddaljene vršace s Triglavom na čelu. Sedaj vsi vemo zakaj ima tako ime, saj so se res lepo videle vse tri njegove glave. Na orientacijski plošči smo prešteli že osvojene vrhove v okolici in tiste, ki bi jih še radi obiskali.

Potem pa kot običajno - malica, izpolnjevanje dnevnikov, druženje, fotografiranje in odhod v dolino. Vračali smo se po isti poti. V dolino je šlo lažje in hitreje. Kljub temu smo potrebovali za spust polni dve uri. Med vožnjo proti domu se je že stemnilo. Starši so nas čakali že malo zaskrbljeni, pa kaj smo mi krivi, če je na pohodih tako lepo, dnevi so pa tako kratki.

Mentorica Melita Berlan